

אלכס בן אברהם

(אלכסנדר גרזון)

שירים

חלק שלישי

2011

ממחזור "המשלים"

הבואש

פעם התירו לבואש את הכניסה ליער ...
והנה הזאב הנועז נבהל ראשון.
הדוב ברח כשראה את הבואש,
אפילו האריה שנא את הבואש בחשש.

הסוד של אותו פחד הוא פשוט.
כולם ידעו: הבואש יעמיד זנבו,
ישפוך קילוח מסריח –
ואתה זר לכולם ... תבכה ותיילל!

הבואש החציף יותר ויותר:
ציווה לקרוא לו כזאב,
אחר כך – כדוב, ולבסוף
הודיע: - אני אביו של האריה.

האריה קורא לחיות לישיבה –
והינה השועל אומר לחיות:
- אם משקל השועל כל כך גדול,
שיעצור את קטר-הדיזל!

החיות מחכות לתשובה בדאגה ...
הבואש צחקק: - נלך למסילת-ברזל
אשכנע את כולם כאחד:
גם על פס-הרכבת אני שליט!

הלכו. הבואש יושב על פס-הרכבת.
פתאום קטר-הדיזל צופר לו!
החיה לא זזה, את הקילוח הזרים!!!
... אבל באותו רגע נדרס ...

הצמידו את אפם והעבירו לאדמה.
אבל ספק-אם הסיקו מסקנה –
ובואש חדש כבר הזדחל וחדר
לאותו יער, ישן וטוב.

הוא יותר זהיר וערום
מאשר זה היושב מיד על פס-הברזל.

המחיר

החמור לא היה מרוצה מהאריה
ולשלוט על היער רצה לבדו.
החמור התדיין עם הנחש
ועל כס המלוכה החל לדבר.

- חמור, תמהר! - מלחש הנחש. -
לעזור לך אני מוכן:
יכיש כל אויב
שיזום מלחמה נגדך.

האמין החמור, ובשליטה מלאה
החל לעלות לפסגה.
הוכש זאב, דוב, נשר
והנה - פסגה גורלית ...

קולו רועד, תקף החמור את האריה -
כהרף עין ההוא שבר את שדרתו ...
מלחש, זחל הנחש על כס המלוכה.

* * *

מוסר ההשכל נורא פשוט:
ידיד כמו נחש - מסוכן יותר מאויב.

תרגום מאת יוליה מילשטיין.

ממחזור "השירות"

שירה על הפרידה

מן מיוזיקל-בלשי "הסירו את המסכות",
מחבר-שותף לתרחיש – במאי א. זיקוב
מוסיקה מאת יוסיף תמרין

העננים הפרידו שמיים וארץ,
רוח אפורה הביאה אותם מרחוק.
הוי אתם שמיים כחולים, חיזרו
ולארץ האהובה חייכו

פזמון חוזר:

רוחות פראיות! חושך עננים!
אל תכבו את האהבה הבהירה!
היא בוערת עמוק בלבבות,
נתון אורה לך ולי לנצח נצחים.

פיזרו אותנו רוחות רעות,
למרות שהגורל נתן אותנו זה לזו.
אני מבקש ממנו, אהוב ועצום,
שיחזיר אותך לי במהרה.

פזמון חוזר.

האהבה בודקת אותנו בפרידה:
נאמנים – יזרח העולם כשמש,
אור טוב יפזר את העננים –
גדול כוחה של אהבה גדולה.

פזמון חוזר.

שירה של תיירים

(מן מיזיקל-בלשי "הסירו את המסכות",
מחבר-שותף לתרחיש – במאי א. זיקוב,
מוסיקה מאת יוסיף תמרין).

אנו התיירים,
לא יושבים על מקומנו,
קוראים לנו אופקים רחוקים.
בהרים, ביערות
אנו בשירה עליזה
נגבר על מסלולים קשים.

התייר לוקח את המפה –
זה אומר : ליבו קורא למסע,
מאושר השיג ילקוט –
עשה את הצעד התיירותי הראשון .

אם אתה פתאום עצוב
ו בבוקר ללא עננים
אפילו זוהר השמש לא משמח,
זה אומר שצריך לעבור
בין מסלולים של תיירים –
שהיו כפרס שירה וידידות.

אז ללא חת לדרך פעמיך
בשמחה, עליז תהיה!
לך במסלול קדימה
ותמצא ידידיך במסע!

כמו השלנו שנים,
אנו עם הטבע בקשרי קרבה,
זנים את עינינו ביופי הקיים,
לא ממהרים לשום מקום,
לא מפחדים לאחר,
לא דואגים למעשים דחופים.

בוחר את מסלולו התייר
זה – אוויר טהור,
אלה – הרים, שדות ויער,
אלה – מרחבי שמיים כחולים.

נחזור הביתה
מהמסע הגדול
עם שירה עליזה ערנית.
כתובתך, כתובתי
נשמור כדי ששוב
ביחד ננוע למרחקים פלאיים.

אנשים נוסעים ...

חייגתי לך
ופתאום באה עייפות –
ובקושי אמרתי שאקנה כרטיס.
את שתקת ושתקת
אבל היה נדמה לי,
שאני שומע את הצעקה הנואשת: "לא!".

אנשים נוסעים.
אנשים שואפים דוהרים למרחוק.
אי-שם מחכים ואי-שם יחכו.
נוסע מי שאינו יכול להישאר,
נוסע מי שהיה יכול לא לצאת.

בהתרוצצות
של רציף תחנת-הרכבת
חיכית לי באופן בלתי צפוי
מתחת לחלון הקרון יוצאת לדרך
בחפזה חיבת מודאגת.

אנשים נוסעים.
אנשים שואפים דוהרים למרחוק.
אי-שם מחכים ואי-שם יחכו.
נוסע מי שאינו יכול להישאר,
נוסע מי שהיה יכול לא לצאת.

רצה אחורה תחנת-רכבת
והרחיקה אותך למרחק עמום
של חצות – וצעקתי
כששפתיי צרובות מרוח,
אותן מילים שלא אמרתי קודם.

אנשים נוסעים.
אנשים שואפים דוהרים למרחוק.
אי-שם מחכים ואי-שם יחכו.
נוסע מי שאנו יכול להישאר,
נוסע מי שהיה יכול לא לצאת.

1976.

ממחזור "החיוך"

חיוך

אור חדש בליבי בוער:
חייכה לי בבוקר אירית.
ודהרה - קלה וזקופה,
מפזרת את ענני גילי .

כל כך בזמן היה הוא עכשיו -
אור חיוך של עיניים כובשות,
אלה היפות להדהים
בשמחת נשמה צעירה!

1997

תרגום מאת יוליה מילשטיין.

יותר (הכי הכי)

- כל כך חבל שאני בחור רגיל! -
הוא אמר באהבה נלהבת. -
מפני שאין בעולם שלם
בחורה יותר ראויה ממך.

- כל כך חבל שאני לא חכם יותר:
הייתי עובד בלי לחוס על כוחותיי -
לחברה שלי עם תלתלי זהב
את סודו של מהלך הזמן הייתי מגלה.

- כל כך חבל שאני לא אמיץ יותר:
הייתי פותח בקרב עם נמר אכזר
ולכפות-רגליה של כלתי
הייתי שם את העור המפוספס.

- כל כך חבל שאני לא יפה יותר:
את היית עומדת על-ידי
על מנת שיופיע בעדשה
פלא של היופי המושלם.

-אל תחוס, - ביקשה אהובתו.
ולחשה:

- אתה גם ללא זה, יקירי, -
יותר חכם, אמיץ ויפה.
מפני שאתה ...
הכי הכי ...
שלי!

1992

שתיית "לחיים" של ראש השנה במועדון

התאספנו במועדון שלנו היום,
כדי לומר מילים חמות
ובחג בהיר ראש השנה
לאחל את הטובה זה לזה.

רופאים, זמרים, מהנדסים,
מנהלי-חשבונות וצבעים,
עכשיו אנו כולנו גמלים,
עדים של זמן עבר.

את השנה הבאה והשנה שעברה
מאחד הרף-עין קצר,
אבל שהחדשה תהיה טובה יותר –
ומימיה הראשונים.

ושידיים-ידידותיות בלחיצת-יד
את השונאים לשעבר יאחדו,
ועל כדור-הארץ אנשים-אחים
את עולם האהבה יבנו!

1995

ממחזור "הגיחוך"

הדרור

אני אוהב את הדרור, את הציפור הקטן,
לא מאחר שברוסיה קוראים לו "ז'יד",
אלא מאחר שהקטן לא פוחד מאף אחד,
שעליז וזריז הוא ושכל מקום – ביתו הוא.

ראיתי את הדרור במוסקבה ובוורשה,
בבוקרשט, באילת, במורדות-נהר אוב.
גם יונה וגם עורב לא הפריעו לו
לחטוף חתיכה – ולהתמסר לאהבה.

אוקטובר 2005.